

Kövér, vörösarcú nő vezette végig az utcán, úgy vezette azt a szürke lovat, mintha tulajdonképpen nem is tartozna hozzá. Talán éppen csak véletlenül akadtak össze valahol, aztán most így baktatnak egymás mellett. A nő belebámult a levegőbe. Valami öntudatlan mosoly jelent meg a szája körül. Igazán, akárcsak meg akarna szólítani valakit, hogy leálljon egy kis beszélgetésre. Ha más nem akad, hát akkor egy hirdetőoszloppal, vagy kirakattal.

A ló valószerűtlenül sovány volt. Pálcavékony lábai, mintha minden pillanatban összetörnének. Tekintete üres; merev. Halott, akárcsak a sörénye. És holttá vált minden, amerre csak elvonult, az utca, a házak, a kis vendéglő.

Az emberek, akik az előbb még a hirdetéseket nézték a sarkon, most utánafordultak. Tűzoltó, bekötött arccal, utánafordult, mert néznie kellett. Gyerekek felálltak az egymásradobált utcakövek fedezéke mögül, úgy bámulták.

A szürke ló ment a nő mellett, patája nem vert zajt. A levegőben lépkedett, a levegőben rakta egyik lábát a másik után.

Mögötte nyurga kamasz, faággal a kezében. Olykor belesuhintott a levegőbe. Úgy vigyorgott, mintha nem is a lóra akarna ráhúzni, de inkább a nőre.

— Két sarokkal arrébb összeesett, aztán a kocsit a másik lóval előreküldték. — Pattintott egyet a pálcával — majd ezt is elküldik valahová.

— De hogy még utcára viszik, de hogy még kocsiba fogják! — mondta a tűzoltó a kötése mögül. Mert már kísérte a lovat, akárcsak a gyerekek, meg két szatyros nő és egy felirat, amin kék neonbetűkkel az állt, hogy Vén Duna. Cserzettbőrű, öreg nyak beékelve a betűk közé. Éppen a nő mellett kocogott. Látszott, legszívesebben hozzáfordulna, hogy ezt-azt kérdezzen, de hát nem nagyon mozoghatott a betűivel.

A tűzoltó előrement a nőhöz. Eléje került, akárcsak az arcába akar-
na vágni.

— Mikor evett ez a ló utoljára?

A nő még mindig mosolygott. Csöppet se bántotta a kérdés.

— Eszik ez többet, mint a másik. — Pillanatra megállt egy mozi előtt. — Csak fölemészti. Mindent fölemészti, ami belemegy.

— Fölemészti... — A tűzoltó az arcához kapott. — Különben bánom is én, amikor el kell mennem a rendelőbe, mert ez a nyavalyás fog... — újabb nyilalás és elhallgatott. Egy lépés visszafelé, de aztán megint megfordult és ment a lóval.

— Maga emészti fel! — Ezt már nem a tűzoltó mondta, hanem az egyik szatyros nő. — Nézzék, milyen kövér!

— Még iszik is. Idáig érzem a lehelletét. — Ez a másik szatyros volt. — Nyomás van benne.

— Atmoszféra. — A Vén Duna most szólalt meg először a neonbetűi mögül.

Hátul a suhanc: — Már telefonáltak Kőbányára, aztán majd jönnek érte.

Kobkapskás fiú lépett hozzá, vadítóan sárga trikóban. — Na né a nagy Dochnál! Talán tied a ló?

Dochnál, a nagy Dochnál vigyorgott.

— Semmi közöm hozzá. Csak ott voltam, amikor a sarkon összecuk-
lott.

A sárgatrikós a lóra nézett. — Kifőzik szappannak.

Elől, a vörösarcú nő megállt. A szatyrok közrefogták.

— Miért hagyta ? !

— Nem tudott neki többet adni ?

— De arra jó volt, hogy fuvarozzon !

Úgy látszott, egy pillanat alatt nekiesnek.

A nő mindebből semmit se vett észre. Úgy felelt, akárcsak valami barátságos társaságban.

— Mást kell beállítani helyette... pedig jó kis indító volt, csak most már nincs fantázia benne.

— Tönkretette ! — A tűzoltó a többiekre nézett. — Büntetni kéne az illetet.

— Az... az...

— Jobbak is ültek már.

A Vén Duna neontájétkja megfordult. — Miért ? Mit tudják azt maguk ? Azt nem lehet csak így megítélni !

— Igaz is ! Amennyit beleöltem. — A nő felsóhajtott.

— Egész vagyont ! — Az egyik szatyor fölemelkedett. — Miért nem mondja mindjárt, hogy a saját szájától vonta el a falatot !

A másik szatyor. — Sajnálnam, csak nincs rá időm.

— Jó kis szappan lesz. — mondta a sárgatrikós fiú Dochnálnak. — Finom, kis szappan. Ezzel még mosdani fogok.

Most, hogy leállt a nő, leállt a ló is. A gyerekek körülvették.

— Nem, — mondta egy bársonysapkás fiú. (Az ellenzón körbe: Magyar Repülő.) — Az nem lehet. — A ló elé ment, belebámult a szemébe. A semmibe bámult, a semminek könyörgött. — Ugye nem lesz veled az ?

A sárgatrikós meglökte Dochnált. — Figyeled, a Totyit ?

— Á, ez mindig ilyen ! — Dochnál belesuhintott a levegőbe. — Multkor ott akadtam rá a sarkon, az iskola előtt. Képzeld ! A neveket olvasta, amiket a falra véstek. Szóltam hozzá, de nem is hallotta.

Totyí most se hallotta a nagy Dochnált. Még mindig a ló előtt állt, még mindig a lóhoz beszélt.

— Én tudom, hogy téged még kocsí elé fognak.

— Az semmi ! — bölintott véres gúnnnyal a sárgatrikós — versenyen indítják.

— Ez még olyan befutó lesz ! — röhögött Dochnál.

— Miért ? Én hallottam már illetet. — Ez meg egy vékonyarcú, fekete lány volt. Szódásüveggel a kezében bámulta a lovat.

Dochnál a pálcáját suhogtatta.

— Na, tessék ! A Kati már hallott illetet.

Totyí hátrafordult a lányhoz.

— Ez is ! igen még ez is összeszedi magát... csak az a fontos, hogy ne hagyják, akkor majd meglátjátok.

Dochnál a pálcáját suhogtatta.

— A kocsit, ami érte jön Kőbányáról, azt mindjárt meglátjuk.

— Szafaládé lesz a lovacska, — mondta a sárgatrikós. — Hurka... töltelek.

— Nem ! Nem ! — Totyí szinte letérdelt a ló elé. — Még nincs is olyan nagy baja... még járni is tud... :

A lány a szódásüveg kapszliját nyomkodta.

— Én minden nap adnék neki rendszeren enni.

— Ebbe még ételt? — A sárgatrikós a fejét csóválta.
 — Mi közöm hozzá! — vonogatta vállát Dochnál.
 — Ne tessék engedni! — Totyi már a kövér nőnél volt.
 Az éppen a Vén Dunának magyarázta.
 — Tudja, milyen nehéz egy özvegy asszonynak? Azt mindenhol csak becsapják.
 — Na, magát nem! — vágta rá az egyik szatyor.
 — Ahogy nézem, nem kell magát féltetni! — így a másik. Majd hirtelen a fiúhoz. — Mi a csudát akarsz, Totyi?
 — Magyar néni kérem, tessék szólni, hogy ne engedjék elvinni!
 — Kit ne engedjenek elvinni?
 — A lovat.
 — Á, az más! — A szatyor megint a vörösarcú nőhöz fordult. — Azt maga már elintézte.
 — De csak mert nem adott neki enni, — mondta Totyi. — De ha mi adnánk...
 — Hát adjanak! — A nő felnevetett.
 — Hogy-hogy adjunk? — kérdezte a tűzoltó. — Mit beszélsz, te fiú?
 — Ne tessék vele törődni. — mondta Dochnál. — Dilis.
 Totyi nem hagyta magát.
 — Megvehetnénk... a papa is adna pénzt... majd beszélök vele, csak most nincs itthon.
 A sárgatrikós fiú befonta a ló halott sörényét.
 — Kóc lesz. Hegedűhúr... vagy semmi.
 — Meg akarja venni! — nevetett a vörösarcú nő. — Hallják? meg akarja venni! — A lóra nézett és elkomorlyodott. — Nincs fantázia benne.
 Megvehetnénk, — makacskodott Totyi. — Magyar néni is adna hozzá.
 — Mit adjak hozzá? Mit kezdjek én ezzel a...
 — Ó, hát itt van még Brunner bácsi, meg a többiek az utcából.
 — Szóval az utca vegye meg? — kérdezte a Vén Duna.
 Magyariné fölnevetett az égre.
 — Még csak ez hiányzik! Még csak ez hiányzik ebbe az utcába!
 Talán mindjárt egy ménest tartunk?
 — Kezeltesd magad, Totyi, — mondta Dochnál.
 — De miért? — Totyi körülnézett. — Elmenne az emberrel a piacra, meg kiránduláskor vinne ezt-azt. Egyik héten a papa lenne a gazdája, a másik héten Magyar néni, aztán megint valaki más.
 Magyar néni megigazított valamit a szatyrában.
 — Totyikám... és hol tartanánk? Nálunk, a konyhában? Vagy az udvaron?
 Totyi egy pillanatra elgondolkozott, aztán fölragyogott.
 — A tizenkettőben az a pince! Tudod, Dochnál, ahol a tanyánk van. Vagy a szódás udvara... vagy...
 — Kifőzik szappannak, — mondta a sárgatrikós.
 Totyi végignézett az arcokon.
 — Adjuk össze... Mondja, Magyar néni is, hogy adjuk össze!
 — Nem is lenne rossz, — mondta Magyar néni helyett a vörösarcú nő. Kocsizörgés hallatszott és arrafordult. — Na, itt vannak.
 Kocsi állt meg a sarkon, egy børsapkás férfi leugrott a bakról.
 — Perzsán bácsi, — súgta Dochnál. — Ismerem. Ha egyszer Perzsán bácsi jön... — halkán fűtlyentett.

A nő odament Perzsán bácsihoz, nem lehetett hallani, mit beszéltek.
— Lóbór- jóbór. — mondta a sárgatrikós.

A feketehajú lány egy kis szódát spriccelt a járdára, aztán megfordult és elszaladt.

Totyí átkulcsolta Magyarí néni nyakát.

— Ne engedjék! Nincs semmi baja... és ha rendesen eszik... —
Ne engedjék!

— Hagyj békén, Totyí!

— Ne hülyéskedj, Totyí!

— Vigyék innen ezt a fiút! — mondta Perzsán bácsi — most meg a ló elé ugrik...

— Miért hagyják? Miért?

A tűzoltó fölkapta Totyít. — Ne rugkapálj...!

Totyí a tűzoltó kezei között a falat rugdalta és egyre csak azt ismételte.

— Ne engedjék!

*

Másnap Dochnálék kint voltak a téren.

— Görögjünk, — mondta Dochnál.

Lefeküdtek a fűbe és görögni kezdtek: Dochnál, Totyí és a sárgatrikós. Velük görögtek a házak, a fák és a bokrok.

Totyí oldaltgördült és közben azt mondta:

— Most szállt el felettünk.

— Micsoda? — kérdezte Dochnál.

— A szürke ló... én láttam.

Totyí felült és az égre bámult.

Fölült a másik kettő is. Egy darabig hallgattak, majd a sárgatrikós letépett egy marék fűvet és Totyí arcába vágta.

— Semmit se láttál!

CSORBÁT SIMIT ATHÉNÉ

*Hiány a tűzre víz, lépés a sárba...
Vagy buborék, amelyet gyöngyrefűz
A hal. Vagy sikon árva, görbe fűz...
S ha Neptunus hajód egekre hánnya:*

*Hiány a part. S az, mit lelkembe vágva
Karcól, kivés a kés: lehull a szűz
Forgács, seperve marja majd a tűz...
Nem én vagyok forgácsom dús hiánya!*

*Fölösleg az, melyet művészi kéz,
Lehánt, körül-csiszol, simára vés.
A lomha tömbön úr a diadalmas*

*Erő! A forma újra, újra más!
Hiány felett a régi forradás
Helyét szelíden elsímitja Pallas.*

Kárpáty Csilla